

Forfatter: Biehl, Charlotta Dorothea

Titel: Udrag fra Mit ubetydelige Levnets Løb

Citation: Biehl, Charlotta Dorothea: "Mit ubetydelige Levnets Løb", i Biehl, Charlotta Dorothea: *Mit ubetydelige Levnets Løb*, udg. af Marianne Alenius, Museum Tusulanum, 1986, s. 68. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-biehl01-shoot-idm139639967235072/facsimile.pdf> (tilgået 27. november 2021)

Anvendt udgave: Mit ubetydelige Levnets Løb

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

- kaldede til Bords, savnede man mig først, den ene havde
40 troet at jeg var hos den Anden, men da ingen havde seet
mig Begyndte man at søge mig i heele Huuset og da der
ingen Krog var meere tilovers kom de omsider ind til
Liiget hvor de fandt mig halv Død af Graad og Kulde;
Og hvorledes jeg havde grædt, kan De forestille Dem der
45 af, at der var en tynd Jis Hinde paa Pladen af mine Taare.
- 6 Det var paa den Tiid Brug, at en Enke maatte holde Sørge
Stue i 6 Uger, det vil sige at sidde i et sort Beklædt Værelse
med sine nærmeste Paarørende om sig for at tage imod
Condolationer. Min Beste Fader havde været almindelig el-
5 sket, hvorfor der kom en stor deel Mennesker, men mit
Syn rørte alle; Man var næsten eenig om, at en Kunstner
aldrig kunde faae et hærliche<re> *Model* til en sørgende *Genie* ved
en Grav. J sær blev Staldmester *Bulous* Fader inderlig rørt
over at see paa mig. Han satte mig paa sit Skiød, kyssede mig,
10 og sagde: Jeg *condolere* hende min Lille Engel, at hun har
mistet sin Beste Fader! Jdet han sagde det, Løftede jeg mine
Hænder i den hæftigste Graad op mod Himmelen, og raabte: Jo
Gud hielp mig saa sandt, som jeg har mistet den Bedste!
Hvad enten Vendningen af det Ord Bedste frapperede ham hos
15 et Barn af den Alder, eller om al min Siels Væmodighed
viiste sig i mine Lader, men han stak i at græde med mig,
og da han ventelig skammede sig der ved, holdt han Tørklædet
for Øynene og gik Bort uden at sige Farvel.
- Det varede ogsaa kun ganske kort førend jeg følede alt
20 det græsselige i min Forfatning; Jeg havde mistet min Til->
flugt og Forsvar; Vel holdt min Beste Moder meget af mig
men min ældste *Oncle*, der var jaloux over hendes Kierlig-
hed til mig, Behærskede hende ganske. Min Fader havde der-
imod aldrig kunde Lidt mig; Jeg var idelig Maalet for hans

- 25 onde Løuner, jeg var ham aldrig til Maade, naar jeg i Mor-
gen foretog mig det, som han i Dag Befalede, saa Blev jeg
Ligefuldt igiennemheglet; og min Frygt for ham var alt for
stor til at vove et eneste Ord til min Retfærdiggjørelse. Uag-
tet jeg merkede hvor Liden Kierlighed han havde til mig, saa
30 havde jeg dog aldrig sagt det til min Beste Fader; thi hvor han
var Lod det sig ikke til kiende. Den eneste Leylighed hvor jeg
Lod mig ud med at jeg følede hans Ubillighed var da min yngre Syster,
som var min Faders Afgud, døde i Aaret 1738; thi da min
Moder om Morgenen sagde til mig: Jeg skal hilse dig fra *Lise* <,>
35 vor Herre har taget hende i Nat. saa svarede jeg, ak hvor-
for tog vor Herre ikke mig i hendes Sted, for mig kan *pa-*
pa dog ikke Lide. Havde det Behaget Gud at spare min Bedste
Fader et Aar længere, var jeg Blevn Befrikt for alt det,
jeg, som Barn, maatte lide; thi min Beste Fader havde faaet
40 min Beste Moders Samtykke til at tage mig i Huuset naar
Sommeren kom, da jeg skulde have hans yngste Daatters, der
i Aaret 1737 døde i sit 18de Aar, Værelser med alt hvad der var
paa dem; og havde jeg først været hos hende, havde hun siden
ikke mistet mig, og ligesaa lidet afskaffet de Læremestere
45 jeg havde faaet; men Forsynet Bestemte det anderledes.
- 7 Neppe havde min Bestefader været to Maaneder død, før
end min Fader gjorde mig det til den grueligste Brøde at Læse,
og forsikkrede mig, at dersom han fandt mig med en Bog i
Haanden skulde han pidske mig saaledes, at man skulde vende
5 mig i et Lagen. Min Moder spurgte ham, af hvad Aarsag han
kunde være saa haardt imod at jeg Læste, naar jeg havde fuldendt
mit Dag Arbejde? Men han svarede, at det var nok, at han
ikke vilde have det. Havde han dømt mig til Vand og Brød,
havde det været mindre græseligt for mig, ja, jeg havde heller
10 mistet Maden end min Bog. Jeg lagde altsaa min Hierne